

L'alcaldesa i el cap de gabinet

La història. Una ciutat del Gran Paris, avui. Clémence, alcaldessa que acaba el segon i darrer mandat, vol solventar el problema dels pisos pastera d'una barriada marginal amb l'ajuda del seu fidel Yazid, cap del gabinet, però li proposen ser ministressa i aleshores tot es capgirarà...

Les formes. Si l'aristocràcia té majordoms, la classe política disposa del cap de gabinet. Si no fa, tres quarts del mateix. De fet, allò tan clàssic de la Dialèctica de l'Amo i l'Esclau que va deixar descrit el filòsof germànic Friedrich Hegel amb summa meseria. A la pel·lícula d'avui, "Promesas en París" (Les Promeses) el tàndem Jean-Baptiste Delafon al guió i Thomas Kruithof (París, 45 anys) en la direcció, adapten tot el que porto apuntat per armar un thriller polític denunciador. D'alguna manera, el títol del film promet allò que poc té a veure amb els electors que passen per les urnes. Seran, en tot cas, les promeses que la classe política es fa entre ells i elles. De com es formulen bones intencions i es trenquen en un tres i no res. Allò dels fogons del Poder, i del que mai no es diu dels consells de ministres i ministresses. En la presentació dels personatges i les seves característiques psicofísiques

és quan "Promesas en París" rutlla amb eficient ritme retòric (atenció a les frases antològiques sobre la sociologia del poder, l'ambició i la subordinació), dissenyant situacions que, en el tram final, prendran una volada més populista que no pas real. De fet, el protagonisme del relat va a mitges entre l'alcaldesa i el cap de gabinet.

¿O és de ganivet? Som immersos en la pura dialèctica de l'amo i l'esclau hegelian. Variacions postmodernes. Prepotència i servilisme a parts iguals. Amb una posada en escena atenta als detalls definitoris de l'acció (les escales de presidència per on ascendeix la futura ministressa), serveixen d'anell al dit a la gran dama del teatre i la pantalla franceses Isabelle Huppert, ja encasellada en

'Promesas en París'

Director:
Thomas
Kruithof.

Intèrprets:
Isabelle
Huppert, Reda
Kateb, Naidra
Ayadi, Mustapha
Abourachid,
Jean-Pierre
Coutillon.
França, 2021.
98'. JCA Alpicat

rols de dona tan forta com temible, i al Reda Kateb, un secundari de luxe i perillós robaescenes.

El fons. Cal evitar fer promeses, així mentirem menys.

La imatge. Yazid, el servicial cap de gabinet de l'alcaldesa, tot pelant-li una poma perquè ella esmorzi.

La frase. "Yo vivo en mi túnel y no pienso en otra cosa", que deixa anar Clémence, l'alcaldesa. ¿Aquest túnel és la llodriguera de l'enganyosa guineu?

La recomanació. Fans de la Isabelle Huppert, i interessats en thrillers polítics.